

ஸ்ரீ :
ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம :
நம்பெருமாள் விஜயம்

(ஸத்யம் ஸத்யம் புந: ஸத்யம் யதிராஜோ ஜகத்குரு)

(மலர்-103)

Aug (2) / 2011

நம்பெருமாள், எம்பெருமானார் அருளால் முயன்றவன்
'ஸ்ரீ அஹோயில தாஸன்' க.ஸ்ரீதரன்

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

திருவே தஞ்சம்

திருவரங்களை தஞ்சம்

தஞ்சமடைந்த நம் ராமானுஜன் திருவடிகளே தஞ்சம்

கைப்பொருள்கள் முன்னமே கைக்கொண்டார் காவிரி நீர்
செய்ப்புரள ஓடும் திருவரங்கச் செல்வனார்
எப்பொருட்கும் நின்று ஆர்க்கும் எய்தாது நான் மறையின்
சொற்பொருளாய் நின்றார் என் மெய்ப்பொருளும் கொண்டாரே.

காவேரி வர்த்ததாம் காலே காலே வர்ஷது வாஸவ:
ஸ்ரீரங்கநாதோ ஜயது ஸ்ரீரங்கஸ்ரீச்ச வர்த்ததாம்

ஸத்யம் ஸத்யம் புந: ஸத்யம் யதிராஜோ ஜகத்குரு:

உட்பொதிவு

1. ஸ்ரீவிஷ்ணு ஸஹஸ்ரநாமம் (ஸ்வாமி பராசரபட்டர் பாஷ்யம்).....3
2. ஸ்ரீபாஷ்யம்6
3. ஸ்ரீமத் ரஹஸ்யத்ரயஸாரம்8
4. ஸ்ரீவசனபூஷணம்.....14
5. திருவாய்மொழி (ஈடு வ்யாக்யானம்).....20
6. திருவிருத்தம்.....25

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாயகி ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

ஸ்ரீபராசரபட்டர் அருளிச் செய்த

ஸ்ரீவிஷ்ணு ஸஹஸ்ரநாம பாஷ்யம்

(பகுதி - 80)

486. க்ருதலக்ஷண:

இப்படியாக இவன் அடியார்களின் அனைத்துவிதமான தோஷங்களையும் பொறுத்துக் கொள்கிறான் என்றால், எந்தச் செயல்கள் கைவிடத்தக்கவை என்றும், எவை ஏற்கத்தக்கவை என்றும் அறிவது என்ற கேள்வி எழலாம். இவற்றுக்கு இடையே உள்ள வேறுபாடு என்ன என்று உரைக்கிறார். அதாவது இவன் லக்ஷணத்தை உண்டாக்கியவன்; டன் மீது கொண்ட பக்தி காரணமாக யாருக்கு நன்மை அளிக்கவேண்டும் என்று தெளிவாக வேறுபடுத்தவல்ல லக்ஷணங்களை உண்டாக்கியவன். கீழே உள்ள பல வரிகளைக் காண்க:

- இராமாயணம் யுத்தகாண்டம் (28-3) - மித்ரபாவேந ஸம்ப்ராப்தம் - யார் ஒருவன் என்னை நட்புடன் அணுகுகிறானோ அவனிடம் எந்தவிதமான தோஷங்கள் இருந்தாலும் நான் கைவிடமாட்டேன்.
- கீதை (9-30) - ஸம்யக்வ்யவஸிதோ ஹி ஸ: - ஒருவன் கொடிய செயல்களைக் கொண்டவன் என்றாலும், என்னிடம் பக்தியுடன் கூடிய செயல்களில் ஈடுபடுகிறான் என்றால், அவன் என்னால் உயர்ந்தவனாகவே கொள்ளப்படுகிறான்
- ஹரிவம்சம் (27-24) - சக்ராங்கிதா: ப்ரவேஷ்டவ்யா: யாவதாகமநம் மம நாமுத்ரிதா: ப்ரவேஷ்டவ்யா: யாதத்ராகமநம் மம - யார் ஒருவன் சக்ரம் மற்றும் சங்கு ஆகிய அடையாளங்களைத் தன் மீது பொறித்துக் கொள்கிறானோ அவன் எனக்கு அருகில் சேர்த்துக் கொள்ளப்படுகிறான்
- விஷ்ணுதர்மம் - பவதாம் ப்ரமதாமத்ர விஷ்ணுஸம்ச்யமுத்ரயா விநா ஆஜ்ஞாபங்க க்ருந்நைவ பவிஷ்யதி நர: க்வசித் - மஹாவிஷ்ணுவை அண்டுவதற்கான தகுதியை அளிப்பதான சங்கு மற்றும் சக்கரத்தைப் பொறித்துக் கொள்ளாமல் இருக்கின்ற மனிதனைக் காட்டிலும் பகவானின்

ஆணையை மீறும் எவனையும் உங்களால் காண இயலாது (அவனது ஆணையை மீறுவதில் முதன்மையாக யார் உள்ளான் என்றால், சங்கு-சக்கரம் பொறித்துக் கொள்ளாதவனே ஆவான் என்று கருத்து).

- விஷ்ணுதத்வம் - சக்ராதிதாரணம் பும்ஸாம் பரஸம்வந்தவேதநம் பதிவ்ரதாநிமித்தம் ஹி வலயாதி விபூஷணம் - ஒரு பதிவ்ரதை எவ்விதம் தனது கணவன் உயிருடன் உள்ளான் என்பதை உணர்த்தும்விதமாக தனது திருமாங்கல்யத்தை அணிகிறானோ அது போன்று, மஹாவிஷ்ணுவின் அடியார்கள் அவனது முத்ரைகளான சங்கையும் சக்கரத்தையும் பொறித்துக் கொள்கிறார்கள்.

ஆக விஷ்ணுஸம்பந்தம் அடைந்தவன் மிகவும் உயர்ந்தவன் என்று உணர்த்திய பின்னர், மற்ற அனைத்தும் கைவிடத்தக்கவை என்றே ஆகிறது. ஆகவே அவன் பாரபக்ஷமாக நடக்கிறான் போன்றதான மற்ற வாதங்கள் என்னும் தோஷங்களுக்கு இங்கு இடமேயில்லை.

487. கபஸ்திநேமி:

இப்படிப்பட்ட லக்ஷணம் கொண்டவர்கள் (அவனது அடையாளங்களான சங்கு, சக்கரம் போன்றவற்றைத் தங்களது சரீரத்தில் பொறித்துக் கொண்டவர்கள்) யமனாக இருந்தாலும், யமதூதர்களாக இருந்தாலும் அவர்களால் எவ்வித கொடுமையும் அனுபவிக்கமாட்டனர். காரணம் இவர்களுக்கு ரக்ஷகனாக ஸர்வேசுவரனே உள்ளான் என்று கூற உள்ளார். இவர்களைக் காப்பதற்காகவே அவன் மிகவும் ஒளி வீசுகின்றதான ஆயிரம் இலைகள் கொண்ட சக்கரத்தைத் தரித்துள்ளான். விஷ்ணுபுராணம் (3-7-35) - யதா வஸதி மநஸி யஸ்ய ஸோ அவ்யயாத்மா புருஷவரஸ்ய ந தஸ்ய த்ருஷ்டிபாதே தத்ர கதி: அதவா மமாஸ்தி சக்ர ப்ரதிஹத வீர்யபலஸ்ய ஸோ அந்யலோக்ய: - யமன் தனது தூதர்களிடம், "மாற்றங்களே அடையாமல் உள்ள மஹாவிஷ்ணு யாருடைய உள்ளத்தில் எப்போதும் வலிக்கிறானோ, அப்படிப்பட்ட மனிதனின் கண் பார்வையானது எத்தனை தூரம் வரை செல்கிறதோ, அத்தனை தூரம் மஹாவிஷ்ணுவின் சக்கரம் சுற்றியபடி உள்ளது; இப்படிப்பட்டவனின் பார்வை மூலம் பலம் இழந்த என்னாலோ அல்லது எனது வேலையாட்களான உங்களாலோ அந்த மனிதன் பாவம் செய்தவன் என்றாலும், அவனை அழைத்துவர இயலாது; அவன் ஸ்ரீவைகுண்டம் செல்லத் தகுதி கொண்டவன்", என்கிறான்.

488. ஸத்வஸ்த்த:

மேலும் இப்படிப்பட்ட அடியார்களை வாட்டும்படியாகச் செய்கின்ற கர்மங்களே அவர்களிடம் இருப்பதில்லை என்பதால், யமன் போன்றவர்கள் இவர்கள் அருகில்

வருவதற்கான வாய்ப்பு இல்லை. இவர்களுக்குக் கர்மம் இல்லை என்பதற்கான காரணம் என்ன என்றால், இவர்களது மனதில் எப்போதும் எம்பெருமான் வீற்றிருப்பதால், கர்மங்கள் இருக்கின்ற இடம் தெரியாமல் ஓடிவிடுகின்றன என்று கருத்து. கீழே உள்ள பல வரிகளைக் காண்க:

- விஷ்ணுபுராணம் (3-7-25) - ஹ்ருதி யதி பகவாந் அநாதிராஸ்தே ஹரிரபி சக்ரகதாதர: அவ்யயாத்மா ததகம் அகவிகாத கர்த்ருபிந்நம் பவதி கதம் ஸதி சாந்தகாரம் அர்கே - யார் ஒருவனது மனதில் அநாதியானவனும் சக்கரத்தை ஏந்தியவனும் ஆகிய ஸ்ரீஹரி வசிக்கிறானோ, அந்த மனிதனின் அனைத்து பாவங்களும், பாவங்களை அழிப்பவனாகிய பகவானால் அழிக்கப்படுகிறது; சூரியன் உதயம் ஆன பின்னர் இருள் இருக்க இயலுமா? இது போன்றே அவன் மனதி எந்தப் பாவங்களும் நிலைக்காது.
- விஷ்ணுபுராணம் - ஸ்படிகமணி சிலாமால: க்வ விஷ்ணு: மநஸி ந்ருணாம் க்வ மத்ஸராதிதோஷ: - நிர்மலமான ஸ்படிகமணி போன்ற மஹாவிஷ்ணு மனதில் வாஸம் செய்யும்போது, அதில் உள்ள தோஷங்கள் எங்கே?
- விஷ்ணுதர்மம் (2-2-28) - கிங்கரா தண்டபாசௌ வா ந யமோ ந ச யாதநா: ஸமர்த்தா: தஸ்ய யஸ்யாத்மா கேசவாலம்பந: ஸதா - யார் ஒருவனுடைய மனம் கேசவனின் த்யானத்தில் எப்போதும் ஈடுபட்டபடி உள்ளதோ அவனுக்கு யமகிங்கரர்களாலோ, அவர்களது ஆயுதங்களாலோ அல்லது யமலோக வேதனைகளாலோ துன்பம் அடைகின்ற நிலை இல்லை, அவற்றுக்கு இவனத் துன்புறுத்தும் சக்தி இல்லை.
- வாமனபுராணம் - ததா அந்யதுக்தம் நரஸத்தமேந இசக்ஷவாகூணாம் பக்தியுதேந நூநம் யே விஷ்ணுபக்தா: புருஷா: ப்ருதிவ்யாம் யமஸ்ய தே நிர்விஷயா பவந்தி - ப்ரஹ்லாதன் கூறுவது: இந்த உலகில் உள்ள விஷ்ணுபக்தர்கள் யாரும் யமலோகம் வாசம் என்பதையே பெறமாட்டார்கள்

அழகியமணவாளன் திருவடிகளே சரணம்
ஸ்வாமி பராசரபட்டர் திருவடிகளே தஞ்சம்

...தொடரும்

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாயகி ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

பகவத் ராமானுஜர் அருளிச் செய்த

ஸ்ரீபாஷ்யம்

(பகுதி - 103)

(இங்கு ஒரு கேள்வி எழக்கூடும். ஒரு கயிறு உள்ளது என்று வைத்துக்கொள்வோம். அதனைப் பாம்பு என்று தவறாக எண்ணுவதாகக் கொள்வோம். இவ்விதம் எண்ணும் போது, இல்லாத வஸ்துவான பாம்பு என்பதைப் பற்றிய சிந்தனை, இருக்கின்ற வஸ்துவான கயிற்றைப் பற்றிய அறிவைத் தள்ளுகிறதே! அதாவது பொய்யான ஒரு வஸ்து, உண்மையான வஸ்துவைப் பற்றிய அறிவுக்குப் பாதகத்தை ஏற்படுத்துகிறதே என்று கேட்பதாகத் திருவுள்ளம் கொண்டு விடை அளிக்கிறார்) கயிறு மற்றும் பாம்பு ஆகியவை குறித்து எழும் சந்தேகத்தில், ஒரு குறிப்பிட்ட இடம் மற்றும் ஒரு குறிப்பிட்ட நேரம் ஆகியவற்றில் இல்லாத வஸ்துவைப் பற்றிய அறிவு ஏற்படுகிறது. இதனால் அங்கு முரண்பாடு உண்டாகி, இதனால் ஒரு வஸ்து தள்ளப்பட்டு, உண்மை நிரூபணம் ஆகிறது. ஆனால் நாம் கூறுவது அது போன்ற சந்தர்ப்பம் அல்ல. அதாவது - ஒரு குறிப்பிட்ட வஸ்துவானது, ஒரு குறிப்பிட்ட இடம் மற்றும் குறிப்பிட்ட நேரம் ஆகியவற்றில் காணப்படுகிறது என்று வைத்துக்கொள்வோம்; அதே வஸ்து மற்றொரு இடம் மற்றும் மற்றொரு நேரத்தில் காணப்படவில்லை என்று அறிதல் என்பது, அந்த வஸ்துவின் மாயை காரணமாகவோ அல்லது நமது மயக்கத்தின் காரணமாகவோ உண்டாவது அல்ல. ஆகவே இது போன்ற "அந்த வஸ்து அந்த இடத்தில் இல்லை" என்ற அறிவானது "அனைத்தும் பொய்" என்ற கூற்றுக்குக் காரணமாக இல்லை. ஆகவே "ஸத் என்பது மட்டுமே உண்மையானது, காரணம் அது மட்டுமே எப்போதும் உள்ளதால்" என்பதான வாக்கியம் எப்போதுமே உண்மையாக இருப்பதால், இதனைத் தனியாக நிரூபிக்க வேண்டிய அவசியம் இல்லை. ஆகவே ஸத் மட்டுமே வஸ்து என்பது சரியான வாதம் அல்ல என்றாகிறது. மேலும் ஒரு பொருளை உணர்வதற்கும், அவ்விதம் உணரப்படும் பொருளுக்கும் இடையே விஷயவிஷயி (அறியப்படும் பொருள், அறிகின்ற பொருள்) என்பதான தொடர்பு உள்ளது; இதனால் இவை இரண்டிற்கும் (அந்த அறிவு, அறிவால் உணரப்படும் பொருள்) இடையே உள்ள பேதம் என்பது நமக்குத் தெளிவாகப் (ப்ரத்யக்ஷமாக)

புரிகிறது. ஆகவே இதன் மூலம் இவ்விதம் உணரப்படும் அனுபவம் என்பதே, அந்த அனுபவத்தினால் உணரப்படும் வஸ்துவும் ஆகும் என்பதான கருத்தும் நீக்கப்படுகிறது.

தென்னரங்கள் திருவடிகளே சரணம்
தென்னரங்கள் செல்வம் முற்றும் திருத்தி வைத்த இராமாநுசன்
திருவடிகளே சரணம்

... தொடரும்

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாயகி ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

ஸ்ரீவேதாந்த மஹாதேசிகன் அருளிச் செய்த

ஸ்ரீமத் ரஹஸ்யத்ரயஸாரம்

(பகுதி - 103)

உபாய தசை மற்றும் பல தசை ஆகியவற்றில் பெரியபிராட்டியின் பணி

மூலம் - உபாயோபேயபரமான வாக்யத்வயத்திலும் ச்ருதமான இவ்விசேஷணத் தினுடைய உபயோக ப்ரகாரத்தை “வேரி மாறாத பூமேலிருப்பாள் வினை தீர்க்கும்” என்றும், “நின்திருவருளும் பங்கயத்தாள் திருவருளும் கொண்டு நின் கோயில் சீய்த்து” என்றும் நம்மாழ்வார் அருளிச் செய்தார். அலமேஷா பரித்ராதும் ராசுஷஸ்யோ மஹதோ பயாத் என்றும், அலமேஷா பரித்ராதும் ராகவாத்ராசுஷஸீகணம் என்றும் ஸ்ரீவால்மீகி பகவான் சரணாகதிஸாரமான ஆதிகாவ்யத்திலே நிபந்தித்தான். ஸம்ஸரார்ணவ தாரிணீம் என்று ஹிரண்யவர்க்க காச்யபாதிகளும் சொன்னார்கள். வாச: பரம் ப்ரார்த்தயிதா ப்ரபத்யேந்நியத: ச்ரியம் என்று ஸ்ரீசௌநகபகவான் விதித்தான். ஆத்மவித்யா ச தேவி த்வம் விமுக்திபல தாயிநீ என்று வஸிஷ்ட புலஸ்த்ய வரப்ரஸாத லப்த பரதேவதா பரமார்த்தய ஞானமுடைய ஸ்ரீபராசரப்ரஹ்மர்ஷி அருளிச்செய்தான். “விமுக்திபல தாயிநீ” என்கிறவிது “ஆத்மவித்யா” விசேஷணமானாலும் தத்ஸாமாநாதிகரண்யத்தாலே அது இவளுடைய விபூதியாயிற்று.

விளக்கம் - உபாயத்தை விளக்கவல்லதாகவும், உபேயத்தைக் காண்பிக்கவல்லதாகவும் இருக்கின்ற த்வயத்தின் இரண்டு வரிகளிலும் பெரியபிராட்டியின் விசேஷணம் (அவளிடமிருந்து பிரிக்க இயலாத தன்மைகள்) கூறப்பட்டுள்ளது; இதன் ப்ரயோஜனம் என்ன என்பதை ஸ்வாமி நம்மாழ்வார் கீழே உள்ளபடி அருளிச்செய்தார்:

- திருவாய்மொழி (4-5-11) - வேரி மாறாத பூமேலிருப்பாள் வினை தீர்க்கும் - நறுமணம் நீங்காமல் உள்ள தாமரை மீது உள்ள மஹாலக்ஷ்மியானவள், ஜீவன்களின் அனைத்து வினைகளையும் தீர்ப்பாள்.

- திருவாய்மொழி (9-2-1) - நின்திருவருளும் பங்கயத்தாள் திருவருளும் கொண்டு நின் கோயில் சீய்த்து - உன்னுடைய கருணை மற்றும் மஹாலக்ஷ்மியின் கருணை ஆகியவை மூலமாக நீங்கள் வஸிக்கின்ற கோயிலைப் பெருக்கி.

இதே போன்று, சரணாகதி தத்துவத்தைத் தனது சாரமாகக் கொண்ட ஸ்ரீஇராமாயணத்தில் வால்மீகிபகவான் கீழே உள்ளது போன்று அருளிச்செய்தார்:

- இராமாயணம் ஸுந்தரகாண்டம் (27-44) - அலமேஷா பரித்ராதும் ராசுஷஸ்யோ மஹதோ பயாத் - ராசுஷஸிகளே! இராமன் என்னும் மிகவும் பெரிய பயத்திலிருந்து நம்மை இவளால் மட்டுமே காக்க இயலும்.
- இராமாயணம் ஸுந்தரகாண்டம் (58-91) - அலமேஷா பரித்ராதும் ராகவாத்ராசுஷஸீகணம் - இராமனிடமிருந்து இந்த ராசுஷஸிகளைக் காப்பாற்றும் திறன் கொண்டவள் சீதை மட்டுமே.

ஹிரண்யகர்ப்பனும் காச்யபனும் காச்யபஸ்மருதியில் - ஸம்ஸராண்னவ தாரினீம் - ஸம்ஸாரம் என்னும் ஸமுத்திரத்திலிருந்து கரை சேர்ப்பவள் - என்றனர். செளநக ஸம்ஹிதையில் ஸ்ரீசௌநகபகவான் - வாச: பரம் ப்ரார்த்தயிதா ப்ரபத்யேந்நியத: ச்ரியம் - சொற்கள் அனைத்திற்கும் தாத்பர்யமாக விளங்கும் பகவானை அடைய எண்ணுபவன், அவனது பத்னியாகிய பெரியபிராட்டியையும் சரணம் அடையவேண்டும் - என்றார். வஸிஷ்டர் மற்றும் புலஸ்த்யர் ஆகியோர்களிடமிருந்து பெற்ற வரம் மூலமாக பரதேவதையான ஸர்வேச்வரனைக் குறித்த உண்மையான ஞானத்தைப் பெற்றவராகிய ஸ்ரீபராசரமஹரிஷி விஷ்ணுபுராணத்தில் (1-9-20) - ஆத்மவித்யா ச தேவி த்வம் விமுக்திபல தாயிநீ - தேவியே! மஹாலக்ஷ்மீ! ஆத்மஞானம் மற்றும் மோசுஷபலன் ஆகியவற்றை அளிப்பதை உனது ஸ்வபாவமாகவே நீ கொண்டுள்ளாய் - என்றார். இந்த ச்லோகத்தில் உள்ள "மோசுஷம் அளித்தல்" என்பது "ஆத்மஞானம்" என்பதன் விசேஷணமாக உள்ளது என்றாலும் (அதாவது ஆத்மஞானம் என்பதிலிருந்து மோசுஷம் பெறுவதைப் பிரிக்க இயலாது), "மோசுஷம் அளித்தல்" என்பது இவளது செல்வமாகவே உள்ளது என்று கொள்ளவேண்டும்.

மூலம் - ஸ்ரீய:பதி தானும்

யாமாலம்ப்ய ஸுகேநேமம் துஸ்தரம் ஹி குணோததிம்
நிஸ்தரந்த்யசிரேணைவ வ்யக்த த்யாநபராயணா:

என்று ஸ்ரீஸாத்வத ஸம்ஹிதையிலே ஸ்ரீபதிருப த்யாநத்திலே அருளிச்செய்தான். தத்பரங்களான சாஸ்த்ரங்கள் நிற்க, இம்மத்யஸ்த சாஸ்த்ரங்கள் அதிப்ரபலங்கள். ஆளவந்தாரும் ஜகத்ஸமஸ்தம் யதபாங்கஸம்ச்யம் என்றும், ச்ரேயோ ந ஹி அரவிந்தலோசனமந: காந்தா ப்ரஸாதாத்யதே ஸம்ஸ்ருத்யசக்ஷர வைஷ்ணவாத்வஸு ந்ருணாம் ஸம்பாவ்யதே கஹிசித் என்றும் அருளிச்செய்தார். ஸ்ரீபாஷ்யகாரரும் ஸ்ரீவைகுண்டகத்யத்தில் சேஷசேஷாசநாதிகம் ஸர்வம் பரிஜநம் பகவத: தத்தவஸ்தோசித பரிசர்யாயாம் ஆஜ்ஞாபயந்த்யா என்று பகவத்கைங்கர்யரூப பரமபருஷார்த்தம் இவள் நியோகத்தின்படியே நடத்த வேணுமென்று அருளிச்செய்தார். கூரத்தாழ்வானும்,

ஸ்வஸ்தி ஸ்ரீர்திசதாதசேஷ ஜகதாம் ஸர்கோபஸர்கஸ்திதீ:
ஸ்வர்கம் தூர்கதிமாபவர்கிகபதம் ஸர்வம் ச குர்வந் ஹரி:
யஸ்யா வீக்ஷ்ய முகம் ததிங்கித பராதீநோ விதத்தே அகிலம்
க்ரீடேயம் கலு நாந்யதா அஸ்ய ரஸதா ஸ்யாதைகரஸ்யாத்த்யா

என்று ஸங்க்ரஹித்த அர்த்தத்தை தேவி த்வந்மஹிமாவர்த்திந ஹரிணா நாபி த்வயா ஜ்ஞாயதே என்று தொடங்கி விஸ்தரித்தார்.

விளக்கம் - ஸ்ரீஸாத்வத ஸம்ஹிதையில் உள்ள ஸ்ரீபதிருப த்யான பகுதியில் ஸர்வேச்வரன், யாமாலம்ப்ய ஸுகேநேமம் துஸ்தரம் ஹி குணோததிம் நிஸ்தரந்த்யசிரேணைவ வ்யக்த த்யாநபராயணா: - ஸர்வேச்வரனின் திருமேனியை எப்போதும் த்யானித்தபடி உள்ளனரோ அவர்கள் எந்த மஹாலக்ஷ்மியை ப்ரபத்தி செய்து, எளிதாகக் கரையேற இயலாத மூன்று குணங்களால் உண்டான இந்த ஸம்ஸாரம் என்னும் கடலை, எந்தவிதமான சிரமமும் இல்லாமல், விரைவாகக் கடக்கின்றார்களோ - என்றான். மஹாலக்ஷ்மியைப் பற்றி மட்டுமே உரைக்கின்ற சாஸ்த்ரங்களைக் காட்டிலும், நடுநிலையாக அனைத்தைப் பற்றியும் கூறுகின்ற சாஸ்த்ரங்களில் இவளைப் பற்றி உரைப்பது மிகவும் ப்ரஸித்தம் ஆகும். ஸ்வாமி ஆளவந்தார் கீழே உள்ளபடி அருளிச்செய்தார்:

- ஸ்தோத்ரரத்னம் (27) - ஜகத்ஸமஸ்தம் யதபாங்கஸம்ச்யம் - இந்த உலகம் முழுவதும் எந்த பிராட்டியின் கடைக்கண் பார்வையில் மட்டுமே தனது ஆதாரத்தைக் கொண்டுள்ளதோ.

- சது:சலோகி - சரேயோ ந ஹி அரவிந்தலோசனமந: காந்தா ப்ரஸாதாத்யதே ஸம்ஸ்ருத்யசஷர வைஷ்ணவாத்வஸு ந்ருணாம் ஸம்பாவ்யதே கஹிசித் - தாமரை போன்ற அழகான திருக்கண்களைக் கொண்டவனாகிய ஸர்வேச்வரனின் மனதிற்கு மிகவும் இனிமையாக உள்ளவளான பெரியபிராட்டியின் கருணை இல்லாமல் ஜீவாத்மா பற்றிய அனுபவம், ஸர்வேச்வரன் பற்றிய அனுபவம் போன்ற எதுவும் நமக்கு உண்டாகாது.

ஸ்வாமி எம்பெருமானார் ஸ்ரீவைகுண்டகத்யத்தில் - சேஷசேஷாசநாதிகம் ஸர்வம் பரிஜநம் பகவத: தத்தவஸ்தோசித பரிசர்யாயாம் ஆஜ்ஞாபயந்த்யா - ஆதிசேஷன், விஷ்வக்ஸேநர் உள்ளிட்ட அனைவரையும், ஸர்வேச்வரனுக்குத் தேவையான அந்தந்த காலகட்டங்களிலும் நிலைகளிலும் ஏற்ற கைங்கர்யங்களைச் செய்யும்படியாக நியமிக்கின்ற மஹாலக்ஷ்மியுடன் உள்ள - என்று உரைத்தார். இதன் மூலம் பகவத் கைங்கர்யம் என்பதான மிகவும் உயர்ந்த புருஷார்த்தமானது பெரியபிராட்டியின் கட்டளைக்கு ஏற்பவே நடக்கவேண்டும் என்றார். ஸ்வாமி கூரத்தாழ்வான் ஸ்ரீஸ்தவத்தில் கீழே உள்ளபடி அருளிச்செய்தார்:

ஸ்வஸ்தி ஸ்ரீ: திசதாத் அசேஷ ஜகதாம் ஸர்க்க உபஸர்க்க ஸ்திதீ:
ஸ்வர்க்கம் துர்க்கதிமாபவர்க்கிக பதம் ஸர்வம் ச குர்வந் ஹரி:
யஸ்யா வீக்ஷ்ய முகம் தத் இங்கித பராதீந: விதத்தே அகிலம்
க்ரீடா இயம் கலு ந அந்யதா அஸ்ய ரஸதா ஸ்யாத் ஐகரஸ்யாத் தயா

இதன் பொருள் - அனைத்து உலகங்களின் படைத்தல், காத்தல், அழித்தல் ஆகியவற்றைச் செய்தபடியும்; ஸ்வர்க்கம், நரகம், பரமபதம் ஆகியவற்றைப் போன்ற அனைத்தையும் செய்தபடியும் இருக்கின்ற ஸ்ரீரங்கநாதன், ஸ்ரீரங்கநாச்சியாரின் அழகான திருமுகத்தை பார்த்தபடி நின்று, அவளது புருவநெறிப்பு முதலான முக பாவங்களுக்கு அடங்கியவனாக அனைத்தையும் செய்கிறான். இவ்விதம் அவளது குறிப்பிற்கு ஏற்றபடி இவன் செல்லாவிடில் இவனுக்கு இந்த ஸ்ருஷ்டி முதலான லீலைகள், ஆனந்தத்தை அளிக்காமல் வீணாகிவிடும் அல்லவோ? இப்படிப்பட்ட ஸ்ரீரங்கநாச்சியார் அனைத்து நன்மைகளையும் அளிக்கக் கடவாளாக.

இப்படியாக மிகவும் சுருக்கமாக அருளிச்செய்த விஷயத்தை, பின்னர் ஸ்ரீஸ்தவம் (8) - தேவி த்வந்மஹிமாவர்த்திந ஹரிணா நாபி த்வயா ஜ்ஞாயதே - ஹே! ஸ்ரீரங்கநாச்சியாரே! உன்னுடைய மேன்மையின் எல்லையானது ஸ்ரீரங்கநாதனாலும் அறியப்படுவதில்லை. உன்னாலும் உனது மேன்மை என்பது எத்தன்மையது என்று அறியப்படுவதில்லை - என்று விரிவாக உரைத்தார்.

மூலம் - பட்டரும்,

ஐச்வர்யம் அக்ஷர கதிம் பரமம் பதம் வா
கஸ்மைசித் அஞ்ஜலி பரம் வஹதே விதீர்ய
அஸ்மை ந கிஞ்சித் உசிதம் க்ருதம் இதி அத அம்ப
த்வம் லஜ்ஜஸே கதய க: அயம் உதாரபாவ:

என்று ச்ருதியில் உதாரஸ்தத்துக்கு வ்யாக்யாநம் பண்ணினார்.
ஸ்ரீஸூக்தபாஷ்யத்தில் பெரியஜீயரும் அபேக்ஷிதார்த்தங்களெல்லாம்
உபபாதித்தார். இப்படி ச்ருதி ஸ்ம்ருதி ஸம்ப்ரதாயம் நிற்கிற நிலைகளைக்
கொண்டு ஸ்ரீமச்சப்தத்தில் சொன்ன விசேஷணத்துக்கு
விக்ரஹாதிகளுக்குப்போலே வஸ்த்வநுரூபமான உபயோக விசேஷங்களை
ஸஹ்ருதயர் அறிந்து கொள்வது.

விளக்கம் - ச்ருதியில் உள்ளதான ஸ்ரீஸூக்தத்தில் (5) காணப்படும் “உதார”
என்னும் பதத்திற்கான விளக்கத்தை, ஸ்வாமி பராசரபட்டர்
ஸ்ரீகுணரத்னகோசத்தில் (58) பின்வருமாறு அருளிச்செய்தார்:

ஐச்வர்யம் அக்ஷர கதிம் பரமம் பதம் வா
கஸ்மைசித் அஞ்ஜலி பரம் வஹதே விதீர்ய
அஸ்மை ந கிஞ்சித் உசிதம் க்ருதம் இதி அத அம்ப
த்வம் லஜ்ஜஸே கதய க: அயம் உதாரபாவ:

இதன் பொருள் - தாயே! ஸ்ரீரங்கநாயகீ! உனக்கு முன்னால் நின்று கொண்டு
ஒருவன் தனது இரு கரங்களையும் தலைக்கு மேல் தூக்கி வணங்கினால் நீ
துடித்துப் போகிறாய்! என்ன காரணம்? அவனது கைகள் நோகுமே என்றும்,
அந்தப் பாரத்தை அவன் தாங்குவானா என்றும் என்னுகிறாய். இதனால்
அவனுக்கு மிகுந்த செல்வமும், உனக்குக் கைங்கர்யம் செய்யும் வாய்ப்பையும்,
உயர்ந்த மோக்ஷத்தையும் அளிக்கிறாய். இத்தனை செய்த பின்னரும் உனது நிலை
எப்படி உள்ளது? “ஐயோ! எதனை நினைத்து இந்தக் குழந்தை நம்மிடம்
வந்தானோ? நாம் அளித்தது போதுமானதாக இருந்ததா? இதன் மூலம் இவனது
வேண்டுதல் பலித்ததா? தெரியவில்லையே! நாம் குறைவாகக் கொடுத்து
விட்டோமோ?”, என்று பலவாறு எண்ணியபடி, நீ வெட்கப்பட்டுத் தலையைச்

சற்றே தாழ்த்தி அமர்ந்திருக்கிறாய். இத்தகைய உனது கொடைத்திறன் எத்தன்மை உடையது என்பதை நீயே கூறுவாயாக.

இப்படியாக உள்ள பலவிதமான அர்த்தங்களை பெரியஜீயர் எனப்படும் நாராயணமுனியாகிய நஞ்ஜீயர் தனது ஸ்ரீஸூக்த பாஷ்யத்தில் அருளிச்செய்தார். ஆகவே ச்ருதி, ஸ்ம்ருதி மற்றும் ஸம்ப்ரதாயங்கள் மூலமாக அறியப்படுவது என்னவென்றால் திவ்யமங்கள் விக்ரஹங்களின் பயன் எப்படியாக உள்ளதோ அதே போன்று த்வயத்தில் காணப்படும் ஸ்ரீமத் என்னும் பதத்தின் பயனும், அதன் தன்மைக்கு ஏற்றபடி உள்ளது என்பதாகும். இதனை உள்ளது உள்ளபடி அறியக்கூடியவர்கள் அறிவார்கள்.

தூப்புல் பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்

... தொடரும்

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமாநுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாச்சியார் ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

ஸ்வாமி பிள்ளை லோகாசார்யர் அருளிச் செய்த

ஸ்ரீவசனபூஷணம்

இதற்கு ஸ்வாமி மணவாள மாமுனிகள் அருளிச் செய்த வ்யாக்யானம்
(பகுதி - 59)

183. ப்ரதிகூலவிஷயஸ்பர்சம் விஷஸ்பர்சம் போலே, அநுகூலவிஷயஸ்பர்சம் விஷமிச்ர போஜனம் போலே.

அவதாரிகை - ஆக அஹங்காரத்தின் கொடுமையை யருளிச் செய்தார் கீழ்; அநந்தரம் விஷயங்களின் கொடுமையை யருளிச் செய்கிறார் மேல் (ப்ரதிகூலவிஷய ஸ்பர்சம்) என்று தொடங்கி.

விளக்கம் - இதுவரை அஹங்காரம் ஏற்படுத்துகின்ற கொடுமைகள் பற்றி விரிவாக அருளிச்செய்தார். அடுத்து புலன்களின் விஷயங்கள் குறித்த கொடுமைகள் பற்றி அருளிச்செய்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - (ப்ரதிகூல விஷயமாவது) லோகவிருத்தமுமாய் நரகஹேதுவுமாயிருந்துள்ள நிஷித்த விஷயம்; தத்ஸ்பர்சத்தை விஷஸ்பர்சம்போலே என்றது - ப்ராணபாதகத்வேந ப்ரஸித்தமாகையாலே ப்ராதிகூல்யந் தோற்றநின்ற ப்ராணனை முடிக்கும் விஷஸ்பர்சம்போலே, சாஸ்தர நிஷித்ததயா ப்ரஸித்தமாகையாலே ப்ரதிகூல மென்றே தோற்றியிருந்து ஸ்வரூப நாசத்தைப் பண்ணுகையாலே. (அநுகூல விஷயமாவது) - லோகவிருத்தமுமன்றிக்கே நரகஹேதுவுமன்றிக்கே விசிஷ்ட வேஷாநுகூலமாயிருந்துள்ள விஹிதவிஷயம்; தத்ஸ்பர்சத்தை (விஷமிச்ர போஜனம் போலே) என்றது - விஷமிச்ராந்ந போஜனம் அதறியாதவனுக்கு அநுகூலமென்றே தோற்றியிருந்து அவன் ப்ராணனை முடித்துவிடுமாப்போலே, சாஸ்தர விஹிததயா ப்ரஸித்தமாகையாலே

அநுகூலம்போலே தோற்றியிருந்து ஆத்மாவினுடைய அநந்யபோகத்வரூபமான ஸ்வரூபத்தை நசிப்பிக்கையாலே. “விஷஸ்ய விஷயாணாஞ்ச தூரமத்யந்த மந்தரம், உபபுக்தம் விஷம்ஹந்தி விஷயாஸ் ஸ்மரணாதபி” என்று புஜிக்கவும் வேண்டாதே ஸ்மரணமாத்ரத்தாலும் முடிக்கையாலே, விஷத்திற்காட்டில் விஷயமதி க்ரூரமென்னாநின்றதிறே.

விளக்கம் - “ப்ரதிகூல விஷயம்” என்றால், இந்த உலகினரால் வெறுக்கத்தக்கதாகவும், நரகம் ஏற்படக் காரணமாக உள்ளதும் ஆகிய மற்றவர் மனைவியை நாடுதல் போன்ற செயல்களாகும். இப்படிப்பட்டவர்களின் சேர்க்கை என்பதை “விஷஸ்பர்சம்” போன்றது என்றார். இவை உயிரை எடுக்கவல்ல விஷம் போன்று அல்லது விஷத்தின் தொடர்பு போன்று சாஸ்த்ரங்களால் விலக்கப்படுவதன் காரணமாக ப்ரதிகூலம் என்றே தோற்றம் அளித்து, ஸர்வேச்வரனின் இன்பத்திற்காக மட்டுமே உள்ள ஆத்மாவின் ஸ்வரூபத்தை அழித்துவிடுவதால் “விஷஸ்பர்சம்” போன்றது என்கிறார். “அநுகூலவிஷயம்” என்றால் இந்த உலகினரால் வெறுக்கப்படாததாகவும், நரகம் ஏற்படக்காரணமாக ஆகாததும், சரீரத்துடன் கூடியதான ஆத்மாவிற்கு நன்மை அளிப்பதாகவும், சாஸ்த்ரங்களால் விதிக்கப்பட்டதும் ஆகிய தனது மனைவியுடன் சேர்தல் போன்றவையாகும். இவை “விஷமிச்ர போஜனம் = விஷம் கலந்த உணவு” போன்றவை என்கிறார். விஷம் கலந்த உணவை ஒருவன் உண்டால், அதனை அறியாமல் உண்ட அவனுக்கு அந்த உணவு நன்மை அளிப்பது போன்று காணப்பட்டாலும், விஷமானது உயிரைக் குடித்துவிடும்; இது போன்று ஆத்மாவிற்கு நன்மை அளிப்பது போன்று தோன்றினாலும் ஆத்மாவானது “ஸர்வேச்வரனுக்கு மட்டுமே நான் இன்பமான பொருளாக இருப்பேன்” என்று எண்ணுவதை மாற்றி, அதன் ஸ்வரூபத்தை அழித்துவிடும். இதற்கான ப்ரமாணம் - விஷஸ்ய விஷயாணாஞ்ச தூரமத்யந்த மந்தரம், உபபுக்தம் விஷம்ஹந்தி விஷயாஸ் ஸ்மரணாதபி - விஷத்திற்கும் புலன்களின் விஷயங்களுக்கும் மிகுந்த வேறுபாடு உள்ளது; எப்படி எனில், விஷம் உண்டால் மட்டுமே கொல்லும், விஷயங்கள் நினைக்கப்பட்டவுடன் கொன்றுவிடும் - என்பதாகும். ஆகவே உண்ணவேண்டிய அவசியம் இல்லாமல், நினைக்கப்பட்டவுடன் கொல்லுவதால், விஷத்தைக் காட்டிலும் புலன்களின் விஷயங்கள் மிகவும் கொடியவை என்கிறார்.

184. அக்நிஜ்வாலையை விழுங்கி விடாய் கெட நினைக்குமா போலேயும் ஆடுகிற பாம்பின் நிழலிலேயொதுங்க நினைக்குமாபோலேயும் விஷய ப்ரவணானாய் ஸுகிக்க நினைக்கை.

அவதாரிகை - இப்படி விநாசகரமான விஷயங்களிலே ப்ரவணானாய் ஸுகிக்க நினைக்குமது விபரீதஜ்ஞாந கார்யமென்னுமத்தை ப்ரமாண ப்ரஸித்த த்ருஷ்டாந்தமுகேந வருளிச்செய்கிறார் (அக்நி ஜ்வாலையை) என்று தொடங்கி.

விளக்கம் - இவ்விதம் கெடுதலை மட்டுமே அளிப்பதாகிய புலன்களின் விஷயங்களில் அதிகமான ஈடுபாடு கொண்டவனாக, இன்பத்தை அனுபவிக்கவேண்டும் என்ற எண்ணம் நிறைந்தவனாக இருத்தல் என்பது விபரீத ஞானத்தின் செயல்பாடு காரணமாகவே ஏற்படுகிறது என்பதை ப்ரமாணங்களில் கூறப்படும் உவமைகள் மூலம் காண்பிக்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - அதாவது “ஆஸ்வாத்ய தஹந ஜ்வாலாமுதந்யாசமநம் யதா ததா விஷய ஸம்ஸர்காத் ஸுகசிந்தா சரீரிண:” என்றும், “விஷயாணாந்து ஸம்ஸர்காத் யோ பிபர்த்தி ஸுகம் நர: ந்ருத்யத: பணிநச்சாயாம் விச்ரமாயாச்யேத ஸ:” என்றும் சொல்லுகிறபடியே - தண்ணீர்க்கு விடாய்ப்பட்டவன், விபரீத ஜ்ஞாநத்தாலே தாபஹேதுவான அக்நி ஜ்வாலையை விழுங்கித் தன்விடாய் தீர நினைக்குமாப்போலேயும்; ஆதித்ய கிரணங்களாலே அதிமாத்ர தப்தனானவன் அந்த தாபத்தை யாற்றுக்கைக்காக நிழலென்கிற மாத்ரத்தைக்கொண்டு, ஆகாம்யநர்த்தத்தை நிரூபியாதே, அத்யந்த குபிதமாய்ப் படத்தை விரித்து நின்றாடுகிற பாம்பின் நிழலிலே யொதுங்க நினைக்குமாப்போலேயும் இருப்பதொன்று, பாதகமான விஷயங்களை ஸுகாவஹமாக ப்ரமித்து அவற்றிலே ப்ரவணானாய் அவற்றை யநுபவித்து ஸுகிக்க நினைக்குமதென்றபடி.

விளக்கம் - ஆஸ்வாத்ய தஹந ஜ்வாலாமுதந்யாசமநம் யதா ததா விஷய ஸம்ஸர்காத் ஸுகசிந்தா சரீரிண: - அக்நியின் ஜ்வலைகள் மூலம் தனது தண்ணீர்த் தாகத்தைத் தீர்க்க எண்ணுவது போன்று, உலகவிஷயங்களின் இன்பம் மூலமாக ஆத்மாவிற் கு இன்பம் சேர்க்கவேண்டும் என்று எண்ணுகிறான் - என்றதுகாண்க. ஆக, மிகுந்த தண்ணீர்த் தாகம் கொண்டவன் தன்னுடைய விபரீதமான ஞானம் காரணமாக, தனக்குத் தாகம் ஏற்படக் காரணமாக இருக்கின்ற அக்நியின் ஜ்வாலையையே விழுங்கித் தனது தாகம் தீர்க்க எண்ணுவது போன்று

- என்று கருத்து. விஷயாணாந்து ஸம்ஸர்காத் யோ பிபர்த்தி ஸுகம் நர: ந்ருத்யத்: பணிநச்சாயாம் விச்ரமாயாச்ரயேத ஸ: - உலகவிஷயங்கள் மூலம் யார் ஒருவன் இன்பம் அனுபவித்தபடி உள்ளானோ அவன் படம் விரித்து ஆடுகின்ற பாம்பின் நிழலில் இளைப்பாரச் சென்றவன் போன்று ஆவான் - என்றது காண்க. சூரியனின் சுட்டுப் பொசுக்குகின்ற கதிர்களின் வெப்பம் காரணமாக மிகுதியாகத் தாக்கப்பட்டவன், அந்த வேதனை தீர்வதற்காக, நிழலை அடையும்விதமாக, தனக்கு ஏற்பட உள்ள தீமையை எண்ணாமல், மிகுந்த கோபத்துடன் படம் எடுத்து ஆடும் பாம்பின் நிழலில் ஒதுங்குவது போன்று - என்று கருத்து. தீமை தரவல்ல விஷயங்களை, சுகம் அளிப்பவை என்று மயங்கி அவற்றில் மிகுந்த ஆசை கொண்டவனாக, அவற்றை அனுபவித்து இன்பம் பெற வேண்டும் என்ற எண்ணுகிறான்.

185. அசுணமா முடியுமாபோலே பகவதநுபவைகபரனாய் ம்ருதுப்ரக்ருதியாயிருக்குமவன் விஷயதர்சனத்தாலே முடியும்படி.

அவதாரிகை - விஷய ஸ்பர்சம் ஸ்வரூப நாசகம், விஷய ப்ரவணனாய் ஸுகிக்க நினைக்குமது விபரீத ஜ்ஞாநகார்ய மென்றிறே கீழ்ச்சொல்லி நின்றது; இவ்விஷய ஸ்பர்சம் வேண்டா, பகவத் குணங்களிலே நைந்திருக்குமவன் இவற்றைக் காணவே முடியமென்கிறார் மேல் (அசுணமா) என்று தொடங்கி.

விளக்கம் - உலகவிஷயங்களின் தொடர்பு என்பது ஆத்மஸ்வரூபத்தை அழித்துவிடும் என்றும், உலகவிஷயங்களின் மீது ஆசை கொண்டவனாக இன்பம் பெறவேண்டும் என்ற எண்ணமானது விபரீத ஞானத்தின் செயல் என்றும் உரைத்தார். இத்தகைய உலக விஷயங்களில் தொடர்பு ஏற்பட்டால் மட்டுமே ஒருவனை அவை முடிக்கும் என்பது அவசியம் அற்றது; ஸர்வேச்வரனின் குணங்களில் மட்டுமே ஈடுபட்டபடி உள்ள ஒருவன், இவற்றைக் கண்ணால் கண்டாலே முடிந்துவிடுவான் என்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - அதாவது, அசுணமாவென்கிற பசுஷி அதிமதுரமான கரந ச்ரவணத்தாலே நெஞ்சு நீர்ப்பண்டமாயிளகின தசையிலே அதிகடிநமான பறையையடிக்கக் கேட்டுப் பட்டுக் கிடக்குமாப்போலேயாய்த்து, பகவதநுபவமொன்றிலுமே தத்பரனாய் தத்குண ரஸத்திலே நைந்து இதர விஷயங்களின் பேர் கேட்கிலும் மாந்தும்படி ம்ருது ப்ரக்ருதியா யிருக்குமவன் பகவதேகபோகத்வரூப ஸ்வரூப நாசகங்களான விஷயங்களைக் கண்ட மாத்ரத்திலே யேங்கி முடியும்படி யென்கை.

விளக்கம் - அசுணமா என்று ஒரு பறவை உள்ளது. அது மிகவும் இனிமையான இசையைக் கேட்டவுடன் நீர்ப்பண்டம் போன்று உருகி நிற்கும். ஆனால் அந்தப் பறவை மிகவும் கடினமான பறை இசையைக் கேட்டவுடன் இறந்துவிடும். இது போன்று ஒருவன் ஸர்வேச்வரனின் அனுபவம் என்பதில் மட்டுமே ஈடுபாடு கொண்டு, அவனுக்கு மட்டுமே அடிமையாக, அவனது குணங்களை எப்போதும் எண்ணி, அந்தக் குணங்களின் இனிமையில் ஊறிப்போய், மற்ற விஷயங்கள் பற்றி அவற்றின் பெயரைக் கேட்டவுடனேயே மயங்கும்படி மென்மையான தன்மை கொண்டு இருக்கக்கூடும். இப்படிப்பட்டவன், ஸர்வேச்வரனின் அனுபவத்தை மட்டுமே இன்பமாகக் கொண்டுள்ள ஆத்மாவின் ஸ்வரூபத்தை அழிக்கக்கூடிய விஷயங்களைக் கண்களால் கண்டவுடனேயே முடித்துவிடுவான்.

186. "காட்டிப்படுப்பாயோ" என்னக்கடவதிறே.

அவதாரிகை - இவ்வர்த்தத்தை ஆப்தவசந்தாலே யிசைவிக்கிறார் (காட்டி) என்று தொடங்கி.

விளக்கம் - கடந்த சூர்ணையில் கூறப்பட்டதை நம்புவதற்கு ஏற்ப உள்ள உயர்ந்தவர்களின் சொற்கள் மூலம் உணர்த்துகிறார்.

வ்யாக்யானம் - அதாவது அல்ப ரஸங்களாய் அநேகவிதங்களாயிருந்துள்ள துர்விஷயங்களைக் காட்டி, அவற்றோடு பொருந்தாதபடியாய் அவற்றுக்குப் பாங்கான நிலத்திலேயிருக்கைக் கீடான பாபத்தைப் பண்ணின வென்னை முடிக்கப்பார்க்கிறாயோ வென்றபடி.

விளக்கம் - மிகவும் அற்பமான சுவையும், பலவிதங்களாகவும் உள்ள புலன்கள் மூலம் கிட்டக்கூடியவற்றை இன்பங்களாகக் காண்பிக்கிறாய்; அவற்றுடன் பொருந்தாமலும், அந்த இன்பங்களை அனுபவிக்க ஏற்றதாக உள்ள இந்த உலகில் இருப்பதற்குத் தகுதியான பல பாவங்கள் செய்த என்னை நீ முடிக்கப்பார்க்கிறாய் போலும் - என்று திருவாய்மொழியில் ஸ்வாமி நம்மாழ்வார் உரைத்ததைக் காண்பிக்கிறார்.

ஸ்வாமி பிள்ளை லோகாசார்யர் திருவடிகளே சரணம்
ஸ்வாமி மணவாள மாமுனிகள் திருவடிகளே சரணம்

.....தொடரும்

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாயகி ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

ப்ரபந்நஜந கூடஸ்தரான ஸ்வாமி நம்மாழ்வார் அருளிச் செய்த

திருவாய்மொழி

இதற்கு ஸ்வாமி வடக்குத் திருவீதிப் பிள்ளை அருளிச் செய்த

முப்பத்தாறாயிரப்படி என்னும் ஈடு வ்யாக்யானம்

மூலமும், எளிய தமிழ்நடையும்

(பகுதி - 69)

1.5.3 மாயோனிகளாய் நடைகற்ற வானோர் பலரும் முனிவரும்

நீயோனிகளைப் படையென்று நிறைநான்முகனைப் படைத்தவன்

சேயோ னெல்லா வறிவுக்கும் திசைகளெல்லாம் திருவடியால்

தாயோன் எல்லா வெவ்வுயிர்க்கு தாயோன் தானோ ருருவனே.

பொருள் - வியக்கவைக்கின்ற பல குணங்கள் மற்றும் செயல்கள் கொண்டவனே! நான்முகன் உள்ளிட்ட தேவர்களும், ஸநகர் உள்ளிட்ட மஹரிஷிகளும் உன்னுடைய குணங்களைத் தங்கள் உள்ளத்தில் நினைத்து, அதனால் சரீரம் நிலைகுலைந்து, மனம் நிலைதடுமாறி, தண்ணீர்ப்பண்டம் போன்று உருகுகின்றனர்; இத்தகைய ப்ரேமை மாற்றங்களுடன் தொடுக்கப்பட்ட மாலைகள், நீர், சந்தனம், அகிற்புகை போன்ற பலவற்றையும் ஏந்தி வருகின்றனர். இவ்விதம் இவர்கள் செய்தால் நிகழ்வது என்ன? இவர்களது இந்தச் செயல்கள் மூலம் கண்ணால் காண்பது மட்டும் அல்லாமல், மனதால் எண்ணப்படுகின்ற வஸ்துக்களுக்கும் காரணமாக உள்ளவனும், சற்றும் மாறுதல் அடையாமல் உள்ளவனும், மனதால் எண்ணப்படும் ஸங்கல்ப வடிவமாகவே உள்ள ஞானம் கொண்டவனும் ஆகிய உனது மேன்மைகள் தாழ்ச்சி அடையாதோ?

அவதாரிகை - "நினைந்தும் பேசியும் நைந்தும் தப்பச்செய்தேன்" என்றார் முதற்பாட்டில்; "தப்பச்செய்தேன் என்றவிடம் தப்பச்செய்தேன்" என்றார் இரண்டாம் பாட்டில்; "நீர் நம்முடைய மேன்மையைப் பார்த்து அங்ஙன் நெகிழப் போகாதே; நான் தாழ நின்று எல்லாரோடும் பொருந்தும் சீலகுணத்தையும் ஒருகால்

பாரீர்” என்று திருவுலகளந்தருளின சீலகுணத்தைக் காட்டிக்கொடுக்க, அதை அநுஸந்தித்து அகலமாட்டாதே அணுகவும் மாட்டாதே, நடுவே நின்று அணாவாய்த்துக்காலம் கழிக்கிறார். அப்படி காலம் கழிக்கவல்லரோ அவனையொழிய? என்னில்; சீர்கலந்த சொல்நினைந்து போக்கும்போது போக்கவல்லரே; சீலகுணா நுஸந்தாந்தாலே போக்கலாமிறே.

விளக்கம் - “நினைந்தும் பேசியும் நைந்தும் தப்பச்செய்தேன்” என்று முற்பாசுரத்தில் உரைத்தார். “தப்பச்செய்தேன் என்றவிடம் தப்பச்செய்தேன்” என்று இரண்டாம் பாசுரத்தில் உரைத்தார். இப்படியாகக் கூறியபடியும், தனது தாழ்வை எண்ணியபடியும் அவனை விட்டு அகன்று செல்ல முயன்றார். இதனைக் கண்ட ஸர்வேச்வரன் ஆழ்வாரிடம், “நீவீர் இப்படியாக நம்முடைய மேன்மைகளைக் கண்டு மட்டும் அகன்று செல்ல எண்ணுவது சரியாகுமோ? நாம் அனைவருடனும் அவர்களுக்கு ஏற்றபடி இறங்கி வந்து, அனைவருடனும் பொருந்தி நிற்கும்படியான எளிமையுடன் இருந்த குணத்தையும் ஒரு நிமிடம் ஆராயவேண்டமோ?”, என்றான். இப்படியாக, தான் உலகம் அனைத்தையும் அளந்த எளிமையை ஆழ்வாருக்கு நினைவுபடுத்தினான். இதனை உணர்ந்தவுடன் அவனை விட்டு அகலவும் இயலாமல், அருகில் செல்லவும் துணியாமல் நடுவில் நின்று கொண்டு காலம் கழிக்கிறார். அவன் அல்லாமல் இவரால் காலம் கழிக்க இயலுமோ? பெரியதிருவந்தாதி (86) - சீர்கலந்த - அழகு, எளிமை போன்ற பலவிதமான குணங்களை வெளிப்படுத்தவல்ல அவனது திருநாமங்களை உச்சரித்துக்கொண்டு, தப்பிக்க இயலாதபடி சூழ்ந்துள்ள பாவங்களின் பலன்களை போக்கிக்கொள்ளவில்லை என்றால் எதனை எண்ணி இந்தக் காலத்தை கழிப்பார்கள் - என்று கேட்பதற்கு ஏற்ப, இங்கு ஆழ்வார் அவனுடைய எளிமை போன்ற குணங்களை எண்ணியபடி காலத்தைக் கழிப்பார்.

வ்யாக்யானம் - (மாயோனிகள் இத்யாதி) மஹாயோநிகளாய் - விலகஷணமான ஜந்மங்களையுடையராய். தந்தாமுடைய அதிகாராநுரூபமான மர்யாதைகளுண்டு - ஸ்ருஷ்டியாதிகள் அவற்றில் வந்தால் அறிவித்த ஸர்வேச்வரன் பக்கல் இருகால் மட்டுச்சென்று கேள்வி கொள்ள வேண்டாதபடி கற்றிருப்பாரான வானோர் பலரும் முனிவருமான யோநிகளை; அவர்களாகிறார் - “ஸப்தர்ஷிகள், தசப்ரஜாபதிகள், ஏகாதசருத்ரர்கள், த்வாதசாதித்யர்கள், அஷ்டவஸுக்கள் என்று இப்படி சொல்லப்பட்டிருந்துள்ள ஜந்மங்களையுடையரானவர்களை நீ படை” என்று

முந்துற சதுர்முகனை உண்டாக்கினவன்; "யோ ப்ரஹ்மாணம் விததாதி பூர்வம்" என்கிறபடியே ப்ரஹ்மாவை ஸ்ருஷ்டித்து, "இவ்வருகு உண்டான கார்யவர்க்கத்தை உண்டாக்கு" என்று விட்டால், ஸர்வேச்வரனைக் கேள்வி கொள்ள வேண்டாதபடி துப்பரவுடைய னாகையாலே பூர்ணனான சதுர்முகனைப் படைத்தவன். (சேயோன் எல்லா அறிவுக்கும்) அவ்யவதானே தன் பக்கலிலே பிறந்து, தான் ஒதுவிக்க ஓதி, அவற்றாலே ஜ்ஞாநத்தில் குறைவற்றிருக்கிற ப்ரஹ்மாதிகளுடைய ஜ்ஞாநத்துக்கும் தூரஸ்தனாயிருக்கும்.

விளக்கம் - (மாயோனிகள் இத்யாதி) - வேறுபட்டதான பிறவிகளைக் கொண்டவர்களாக, தங்கள்தங்கள் பிறவிகளுக்கு ஏற்ற அதிகாரங்கள் கொண்டவர்களாக, அந்த அதிகாரங்கள் ஸ்ருஷ்டி செய்தல் போன்றவையாகக் கொண்டவர்கள். அப்படிப்பட்ட அதிகாரங்களுக்கு உரிய கடமைகளைச் செய்யும்போது, அந்த அதிகாரத்தை அளித்த ஸர்வேச்வரனிடம் எந்த ஒரு சூழ்நிலையிலும் சென்று "இதனைச் செய்வது எப்படி" என்று மீண்டும் கற்றுக்கொள்ள வேண்டிய அவசியம் இல்லாதபடி கற்றவர்களான தேவர்கள், முனிவர்கள் பலரும் ஆவர். அவர்கள் யார் என்றால் - ஸப்தரிஷிகள் என்னும் ஏழு முனிவர்கள், பத்து ப்ரஜாபதிகள், பதினோரு ருத்திரர்கள், பன்னிரண்டு ஆதித்யர்கள் மற்றும் எட்டு வசுக்கள் ஆவர். "இப்படிப்பட்ட பிறவிகள் கொண்டுள்ளவர்களை நீ படைப்பாயாக", என்று அவர்களின் படைப்பிற்கு முன்னே நான்முகனைப் படைத்தான் - என்று கூறுகிறார். இதன்படி முதலில் நான்முகனை படைத்தான். அதன் பின்னர், இங்கு அனைத்தையும் செய்யக்கூடிய அனைத்தையும் உருவாக்குவாய் என்றால், அதன் பின்னர் மீண்டும் எந்த ஒரு சந்தேகமும் ஸர்வேச்வரனிடம் சென்று கேட்க வேண்டிய அவசியம் இல்லாதபடி மிகவும் சாமர்த்யமும் பரிபூர்ணமான ஞானமும் கொண்ட நான்முகனைப் படைத்தவன் என்று கருத்து. (சேயோன் எல்லா அறிவுக்கும்) - தன் மூலமாகப் படைத்து, தான் அவர்களுக்கு ஓத வேண்டிய அனைத்தையும் ஓதி, இதன் காரணமாகத் தங்களது ஞானத்தில் எந்தவிதமான குறையும் இல்லாமல் உள்ள நான்முகன் போன்றவர்களின் ஞானத்திற்கும் எட்டாதபடி இருப்பவன்.

வ்யாக்யானம் - (திசைகளெல்லாம் திருவடியால் தாயோன்) எத்தனையேனும் அதிசயித ஜ்ஞாநரானவர்களுடைய ஜ்ஞாநத்துக்கு தூரஸ்தனாயிருந்து வைத்து, தானே தன்னைக் கொடுவந்து காட்டுமன்று வருத்தமறக் கொடுவந்து காட்டும்.

திக்குக்களோடே கூடின பூமிப்பரப்படைய திருவடிகளாலே தாவி அளந்து கொண்டவன். "நாய்ச்சிமார் தொடும்போதும் பூத்தொடுமாபோலே கூசித்தொடும் திருவடிகளைக் கொண்டு கிடர் காடும் ஓடையும் அளந்து கொண்டது!" என்று ஆச்சர்யப்படுகிறார். குணாகுண நிருபணம் பண்ணாதே எல்லார் தலையிலும் திருவடிகளைக் கொடுவந்து வைக்கைக்கு நிபந்தநமென்? என்னில் (எல்லா எவ்வுயிர்க்கும் தாயோன்) ஸகல ப்ராணிகளுக்கும் தாய் போலே பரிவனாகை. எல்லா எவ்வுயிர்க்கும் என்கிறது - உத்கர்ஷாபகர்ஷம் பாராதே பரிவனாகை. (தானோருருவனே) ஒருவர்க்கும் நிலமல்லாத மேன்மையையும் அநுஸந்தித்தார்; அப்படிப்பட்டவனுடைய நீர்மையையும் அநுஸந்தித்தார்; "இவனும் ஒருபடியையுடையவனாயிருக்கிறானே!" என்று வித்தராகிறார். கடுநடையிட்டோடுகிறவர், இவன் சீலகுணத்தை அநுஸந்தித்துக் கால் தாழ்கிறார்.

விளக்கம் - (திசைகளெல்லாம் திருவடியால் தாயோன்) - திருவடி என்றால் அழகான பாதங்கள் அல்லது திரு என்று பெரியபிராட்டியைக் கூறுவதாகக் கொண்டு, அவளும் மிகவும் கூச்சத்துடன் தொடுகின்ற மென்மையான திருவடிகள். ஆக எத்தனை அதிகமான ஞானம் உள்ளவர்களின் அறிவுக்கும் எட்டாதபடி உள்ள இவன், தானே தன்னைக் கொண்டு வந்து காண்பிக்கத் திருவுள்ளம் பற்றும்போது, எந்தவிதமான தடையும் இன்றி தன்னைக் காண்பித்துக் கொள்வான். இந்தப் பூமிப்பரப்பு முழுவதுமாகத் தனது திருவடிகள் மூலம் ஆக்கிரமித்து அளந்தான். அவனது தேவிமார்கள் அவனுடைய திருவடிகளை வருடும்போது, "இத்தனை மென்மையான திருவடிகள், நம்முடைய கைகள் பட்டால் நோகுமோ", என்று எண்ணியபடி, மிகவும் மெதுவாக, ஒரு மலரைத் தொடுவது போன்று மென்மையாக வருடுகின்றனர்; இப்படிப்பட்ட மென்மையான திருவடிகள் கல்லும்காடும் நிறைந்த உலகங்களை அளந்ததே என்று வியந்துபோகிறார். இந்த உலகில் உள்ளவர்களின் குணம் என்ன, குணம் அற்ற தன்மை என்ன என்பதான எதனையும் ஆராய்ந்து பார்க்காமல், அனைவரது தலைகளிலும் படும்படியாகத் தனது திருவடிகளை வைக்க என்ன காரணம் உள்ளது என்ற கேள்விக்கு விடை அளிக்கிறார். (எல்லா எவ்வுயிர்க்கும் தாயோன்) - அனைத்து உயிர்களிடமும் அவற்றின் தாய் எத்தனை பரிவு காண்பிப்பாளோ அதனைக் காட்டிலும் பன்மடங்கு மேலான பரிவு உள்ளதால் இவ்விதம் செய்தான். "எல்லா எவ்வுயிர்க்கும்" என்றால் உயிர்களுக்கு இடையே உயர்வுதாழ்வு ஆராயாமல் அனைவரிடமும் ஒரே போன்ற பரிவுடன் இருத்தல். (தானோருருவனே) - யாராலும் எளிதில் அறிய இயலாதபடி உள்ள இவனது மேன்மையை உரைத்தார் (சேயோன்), அப்படிப்பட்ட ஸர்வேச்வரனாக

உள்ள அவனுடைய எளிமையை உரைத்தார் (தாயோன்). இப்படி இரண்டும் ஒன்றாக உள்ளது போன்ற ஒரு தன்மையைக் கொண்டுள்ளானே என்று வியந்து போகிறார். அவனைவிட்டு மிகவும் வேகமாகத் தனது தாழ்மை காரணமாக அகன்று செல்ல எண்ணியவர், அவனுடைய எளிமையைக் கண்டு வியந்து, கால் பின்வாங்க நின்றார்.

ஸ்வாமி நம்மாழ்வார் திருவடிகளே சரணம்
ஸ்வாமி நம்பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்
ஸ்வாமி வடக்குத்திருவீதிப்பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்
...தொடரும்

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாயகி ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

ப்ரபந்நஜந கூடஸ்தரான ஸ்வாமி நம்மாழ்வார் அருளிச் செய்த

திருவிருத்தம்

இதற்கு ஸ்வாமி பெரியவாச்சான்பிள்ளை அருளிச் செய்த

வ்யாக்யானம்

மூலமும், எளிய தமிழ்நடையும்

(பகுதி - 32)

30. அன்னஞ் செல்வீரும் வண்டானஞ்செல்வீருந்தொழுதிரந்தேன்

முன்னஞ் செல்வீர்கள் மறவேல்மினோ, கண்ணன்வைகுந்தனோ
டென்னெஞ்சினாரைக் கண்டாலென்னைச் சொல்லியவரிடைநீர்
இன்னஞ் செல்வீரோ இதுவோதகவென்றிசைமின்களே.

பொருள் - அன்னப்பறவைகளாகச் செல்லும் உங்களையும், குருகுகளாகச் செல்லும் உங்களையும் நான் வேண்டி வணங்கிக் கேட்டுக்கொள்கிறேன். முன்னே செல்கின்ற நீங்கள் நான் கூறுவதை மறக்காமல் இருத்தல்வேண்டும். நீங்கள் செல்லும்போது க்ருஷ்ணனாக வந்த ஸ்ரீவைகுண்டநாதனுடன் சேர்ந்து நிற்கின்ற என் நெஞ்சத்தைக் காண நேர்ந்தால், அந்த நெஞ்சத்திடம், எனது தவித்தபடி உள்ள நிலையைக் கூறி, “இத்தனை காலம் கழிந்தும் அந்த நாயகியிடம் மீண்டும் செல்லமாட்டீர்களோ! இதுதான் உங்கள் ஸ்வபாவமோ?”, என்று கேட்பீர்களாக.

அவதாரிகை - சிலரைத்தாது போகவிட்டால் அவர்கள் வருமளவுஞ்செல்ல வாறியிருந்து சூது சதுரங்கம் பொருது போதுபோக்கும் விஷயமல்லாமையாலே கண்ணால் கண்டாரையெல்லாம் போகவிடுகிறாள். “யாம் கபீநாம் ஸஹஸ்ராணி ஸுபஹூந்யயுதாநிச திசுஷுஸர்வாஸு மார்க்கந்தே ஸேயமாஸாதி தாமயா” என்று முதலிகளெல்லாருங்கூட புஜித்தாலும் புஜித்து முடியவொண்ணாத ப்ரீதியிலே தனியேயகப்பட்டேன் என்று, முதலிகளெல்லாருங்கூட மதுவந்ததிலே புகுந்தபோது ததிமுக ப்ரப்ருதிகள் நலிய ”அஹமாவாரயிஷ்யாமி யுஷ்மாகம்பரிபந்திந:” என்று உங்களுக்கு விரோதியானவர்களை நான் போக்குகிறேன்; நீங்கள் அமுது

செய்யுங்கோள் என்ன, இப்படி மதுவநமழிந்தபடியை மஹாராஜாகேட்டு “இது வெறுமனாகமாட்டாது, பிராட்டியைக்கண்டார்கள்” என்று நிச்சயித்து, அப்போதவருக்குண்டான ப்ரீதி ப்ரகர்ஷத்தாலே வாலானது வளர்ந்து ருச்யமுகபர்வதத்திலே சென்றமைந்தது. ”அம்மதுவநமன்றாகில் ராஜபுத்ரர்கள் முதுகோடேபோம்” என்று பட்டர்.

விளக்கம் - ஒரு சிலரை, ஒரு சில விஷயங்களுக்காகத் தூது அனுப்புகிறோம் என்று வைத்துக் கொள்வோம். அவர்கள் அந்தச் செயலைச் செவ்வனே முடித்துக்கொண்டு, சரியான காலநேரம் பார்த்து மீண்டும் திரும்பி வருவார்கள் என்ற நம்பிக்கை காரணமாக, நாம் அவர்கள் மீண்டும் திரும்பும்வரை சூதாட்டம், சதுரங்கம் போன்றவற்றில் நமது பொழுதைப் போக்கியபடி இருக்கலாம். ஆனால் இங்கு நாயகியின் விஷயம் அப்படிப்பட்டது அல்லவே; இவள் தாமதத்தையும் பொறுக்கவில்லை, தூது அனுப்புகின்ற உயிர்கள் மீதும் நம்பிக்கை வைக்கவில்லை. ஆகவே யார்யாரைத் தனது கண்களால் காண்கிறாளோ, அவர்கள் அனைவரையும் தூதுவிடுகிறாள். இப்படிக் கண்ணால் பார்ப்பவர்கள் அனைவரையும் தூதுவிட்டால், அவர்களுக்கு இவர்கள் இருவரையும் சேர்த்து வைக்கவேண்டும் என்ற எண்ணம் ஏற்படுமா என்பது ஐயமே ஆகும். மேலும் இவ்விதம் தங்களால் பார்க்கப்பட்டவர்கள் அனைவரையும் தூதுவிட்டவர்கள் யாரேனும் உண்டா என்றும் கேட்கலாம். இதற்கு ஏற்ற ப்ரமாணம் காட்டுகிறார். இராமாயணம் ஸுந்தரகாண்டம் (30-3) - யாம் கபீநாம் ஸஹஸ்ராணி ஸுபஹூந்யயுதாநிச திக்ஷாஸர்வாஸு மார்க்கந்தே ஸேயமாஸாதி தாமயா - பல ஆயிரக்கணக்கான வானரவீரர்கள் அனைத்துத் திசைகளிலும் யாரைத் தேடியபடி உள்ளனரோ, அப்படிப்பட்ட சீதாப்பிராட்டியார் எனது கண்களால் கண்டுபிடிக்கப்பட்டாளே - என்று அனுமன் வியந்தான். இதன் கருத்து என்னவென்றால், தன்னுடன் சீதாப்பிராட்டியைத் தேடிய பலரும் அவளைக் கண்டவுடன் மகிழ்ச்சியை அனுபவிக்கவேண்டியதிருக்க, தான் மட்டும் சீதாப்பிராட்டியைக் கண்டதால் ஏற்பட்ட மகிழ்ச்சியைத் தனியே அனுபவிக்கிறோமே என்று அனுமன் எண்ணுகிறான். அனைத்து வானரவீரர்களும் சேர்ந்து அனுபவித்தாலும் அழிக்க இயலாத மகிழ்வைத் தனியே அனுபவிக்கிறேன் என்றான். ஆனால் பின்னர் தனது மகிழ்வை மற்ற வானரவீரர்களுடன் பகிர்ந்து கொண்டான். எப்படி? அவர்கள் அனைவரையும் ஜாம்பவானின் ஆலோசனைப்படி சீதாப்பிராட்டியை மீட்டு வர அழைத்துச்செல்கிறான் (ஸுந்தரகாண்டம் ஸர்க்கம் 61). அப்படிப் போகும் வழியில் உள்ள சுகரீவனுக்குச் சொந்தமான மதுவனம்

என்பதைக் கண்ட வானரவீரர்கள் அங்கு புக முயற்சித்தனர். இதனைக் கண்ட அந்தத் தோட்டத்தின் காவலனும், சுகீவனின் மாமனும் ஆகிய ததிமுகன் என்பவன் தனது வீரர்களுடன் தடுத்து விரட்ட முயற்சித்தான். இதனைக் கண்ட அனுமன் தனது வீரர்களிடம் ஸுந்தரகாண்டம் (62-2) - அஹமாவாரயிஷ்யாமி யுஷ்மாகம்பரிபந்திந: - நீங்கள் தேனைப் பருகுங்கள், இவர்களை நான் பார்த்துக்கொள்கிறேன் - என்று அவர்களுடன் யுத்தம் செய்தான் (ஸுந்தரகாண்டம் ஸர்க்கம் 63). இதனைக் கேள்விப்பட்ட சுகீவன் லக்ஷ்மணனிடம் ஸுந்தரகாண்டம் (63-17) - த்ருஷ்டா தேவீ - இவர்களின் இந்தச் செயல் மூலம் வானர வீரர்கள் சீதாப்பிராட்டியைக் கண்டு பிடித்துவிட்டனர் என்பதும், இந்த ஆனந்தம் காரணமாகவே இவ்விதம் செய்தனர் என்பதும் தெரிகிறது - என்று கூறினான். அப்போது சுகீவனின் மகிழ்வு காரணமாக அவனது வால் வளர்த்து ருச்யமுகபர்வதம் சென்று நின்றது. ஆக சீதாப்பிராட்டியைக் கண்ட அனுமனுக்கும், அந்தச் செய்தியைக் கேட்ட சுகீவனுக்கும் இத்தனை மகிழ்வு ஏற்பட்டது என்றால், அப்படிப்பட்ட நாயகியே தூதுவிடும்போது, தூது செல்லும் அனைவருக்கும் எத்தனை இன்பம் ஏற்படும்!

வ்யாக்யானம் - (அன்னஞ்செல்வீரும் வண்டானஞ்செல்வீரும்) அன்னமாய்ச்செல்வீரும் வண்டானமாய்ச் செல்வீரும். (தொழுதிரந்தேன்) ஐந்தரவ்யாகரண பண்டிதன் ஸ்வதஸ்ஸர்வஜ்ஞன் போகக் கடவத்தை உங்களை இரவா நின்றேனென்தசை. உத்யோகமும் மிகையென்றிருக்குமளவுக்கு அவ்வருகுஞ் சொன்னபடி. கிடாம்பியாச் சானோடே நம்பி திருவழுதி நாடுதாஸரும் மற்றும் நம்முதலிகளுமிருந்து “அந்யத்பூர்ணாத்” என்கிற ச்லோகத்தைக் கேளாநிற்க “அந்யத்” என்கிறது - ஒரு காலமையுமென்கிறதோ? என்ன “அரைக்காலமையும்” என்று கிடாம்பியாச்சான் நியமித்தான். ”க்ருதாபராதஸ்ய ஹிதே நாந்யத் பச்யாம்யஹம்ஷடிமம் அந்தரேணாஞ்ஜலிம் பத்வாலக்ஷ்மணஸ் யப்ரஸா தநாத்” தீரக்கழியவபராதம் பண்ணினவுமக்கு இளையபெருமாள் ப்ரஸாதிக்கும்போது ஓரஞ்சலி நேராமற்போகாதென்று திருவடி மஹாராஜர்க்குச் சொன்னாற்போலே “அஞ்சலிக்கவ்வுருகில்லை” என்றிருக்க இரப்பதுஞ் செய்தேன். தொழுகையுமிரக்கையுந் தன்னதேயாயிருந்தபடி. “உவாசச”.

விளக்கம் - (அன்னஞ்செல்வீரும் வண்டானஞ்செல்வீரும்) அன்னங்களாகச் செல்பவர்களும், குருகுகளாகச் செல்பவர்களும். “செல்வீரும்” என்றால் “இப்படிச்

செல்கின்ற உங்களை” என்று பொருள். (தொழுதிரந்தேன்) - ஐந்த்ரவ்யாகரண பண்டிதன் என்றால் அனுமான், ஸ்வதஸ் ஸர்வஜ்ஞன் என்றால் க்ருஷ்ணன். இந்த இருவரும் தூது செல்லுதல் என்பதைத் தங்களுக்குத் தாழ்ந்த செயல் என்று ஆராயாமல் அல்லவோ சென்றனர்! இப்படிப்பட்டவர்களை நான் அனுப்புவதை விடுத்து உங்களை வேண்டுவதாக என்று நிலை ஆனது. “உனது நிலையைக்கண்டவுடன் நாங்கள் இரக்கம் கொண்டு உனக்காகத் தூது போக வேண்டும்படியிருக்க, நீ இப்படி ஏன் கேட்கிறாய்?” என்று கேட்டன. இதற்கு விடை அளிக்கிறார். இதற்கு அவள், “நானா உங்களிடம் கெஞ்சுகிறேன்? இப்படிக் கெஞ்சும்படி ஆனது! எனது நிலையே இவ்விதம் என்னைச் செய்யவைத்தது”, என்றாள். “உங்களை வேண்டிக்கொள்கிறேன்” என்று கேட்பதே சற்று மிகையாக உள்ளபோது, இவள் இவற்றைத் தொழுதபடியும் நின்றாள். இதற்கு ஒப்பு நோக்காக ஒரு நிகழ்வைக் காண்பிக்கிறார். மஹாபாரதத்தில் - அந்யத் பூர்ணதபாம் கும்பாத் தந்யத் பாதாவநேஜநாத் அந்யத் குசல ஸம்ப்ரசநாந்நசேச்சதி ஜநார்தந: - அந்தக் க்ருஷ்ணன் பரிபூர்ணன்; பூர்ணகும்பத்தைத் தவிர வேறு எதனையும் விரும்பாதவன்; அவனது திருவடிகளைக் கழுவுவதே போதுமானது; இதனைத் தவிர அவன் வேறு எதனையும் விரும்புவதில்லை - என்ற வரியைக் கூறுகிறார். இந்த ச்லோகத்தைப் பற்றி உரையாடும்போது நம்பிதிருவழுதிநாடுதாஸரும், நம்முதலிகளும் கிடாம்பியாச்சானிடம், “இவ்விதம் பூர்ணகும்பம் போன்றவற்றை வைக்கவேண்டுமோ”, என்றனர். இதற்கு, “க்ருஷ்ணனுக்கு வைக்கிறோம் என்ற எண்ணம் இல்லாமல், தான் வெளியே சென்றுவிட்டு வந்தால் கால் கழுவுவதற்காக வைக்கப்பட்ட நீராக இருந்தாலும், அதனைத் தனக்கு வைத்ததாகவே அவன் கொள்வான்; நமக்காக வைத்த நீரில் நாம் கால் கழுவுகையில் அவன் திருவடிகளில் ஒரு துளிபட்டாலும், அதனை நாம் ஈடுபாடுடன் செய்ததாகவே கொள்வான்”, என்று பலவாறாகப் பதில் உரைக்கப்பட்டது. இங்கு இவள் ஏன் அன்னங்களை வேண்டி நிற்கிறாள் என்றால், “உயர்ந்தவர்களாக உள்ள உங்களைத் தூது செல்லவேண்டும் என்று கேட்பது அபராதம்”, என்று எண்ணிய காரணத்தினால் இரக்கிறாள். சுகீவன் இராமலக்ஷ்மணர்களை மறந்து இன்பமாக இருந்தபோது லக்ஷ்மணன் மிகுந்த சீற்றம் அடைந்து சுகீவனின் குகை வாசலில் நின்று கோபத்துடன் அழைத்தான். இதனைக் கேட்டு நடுங்கிய சுகீவனுக்கு, அனுமன் பலவிதமான ஆலோசனைகள் கூறி, லக்ஷ்மணனை வணங்கி நிற்பது மட்டுமே இதனைத் தீர்க்கும் என்றான். இதனை இராமாயணம் கிஷ்கிந்தாகாண்டம் (32-17) - க்ருதாபராதஸ்ய ஹிதே நாந்யத் பச்யாம்யஹம்சுடிமம்

அந்தரேணாஞ்ஜலிம் பத்வாலக்ஷ்மணஸ் யப்ரஸா தநாத் - மிகுந்த அபராதம் செய்த நீ, லக்ஷ்மணனை அமைதி கொள்ளச்செய்ய, அவன் முன்பாக கைகள் குவித்து, வணங்கியபடி வேண்டி நிற்பதைத் தவிர வேறு வழி ஏதும் இல்லை - என்றது காண்க. ஆக அநுமன் எவ்விதம் சுகீவனிடம் அஞ்சலி செய்யாமல் இந்த அபராதத்தைத் தீர்க்க இயலாது என்றானோ, அதே போன்று இவளும் உயர்ந்த இந்த அன்னங்களைத் தூது போகச் சொன்ன அபராதம் தீர அஞ்சலி செய்வதுடன் மட்டும் நிற்காமல், அவற்றை வேண்டவும் செய்கிறாள். தொழுவதும், கெஞ்சுவதும் என்று இருந்தாள். இப்படியாகத் தொழுவதும், இரப்பதும் சேர்த்து செய்தவர்கள் வேறு யாரேனும் உண்டா என்ற கேள்விக்கு விடை அருளிச்செய்கிறார். இராமாயணம் யுத்தகாண்டம் (17- 11) - ஸ உவாச - இராமனை அடைந்த விபீஷணன் பின்வருமாறு உரைக்கத் தொடங்கினான் - என்றது காண்க. அதாவது விபீஷணன் தன்னிடம் சரணம் என்று வந்ததே இராமனுக்கு அபயம் அளிக்கப் போதுமானதாக உள்ளபோது, அவன் மேலும் இரக்கம் எழும்படியான சொற்களைக் கூறியது இராமனுக்கு அதிகமாக இருந்தது என்று கருத்து.

வ்யாக்யானம் - (முன்னஞ் செல்வீர்கள் மறவேல்மினோ) முற்படப்போமவர்கள் மறவாதே கொள்ளுங்கோளென்கிறாள். அங்கே புக்கவாரே. "அஹமந்நம்" என்று மறவாதே கொள்ளுங்கோள். அவன் வருகையிலுண்டான த்வரையாலே மறவாதே யென்றால் மறவாதொழிவர்களோ வென்னில். (தொழுதிரந்தேன் மறவேல்மினோ) என்று உருக்கிவிடுகிறாள். "பிரியேன், பிரியில் தரியேன்" என்றவர்போய் மறந்தார். [பேதை] பிரிவிலும் கலவியிலேயும் ஒருவகையோவென்றிருக்கும் பருவம். [நின்னை] உன்னைப் பிரிகைக்குச் சேதனன்றோ நான். "பிரியேன்" என்றபோதே - பிரிந்தானாயிருக்கிறது காணுமிவளுக்கு, என்றேய வென்னில், பிரிவை ப்ரஸங்கித்தபோதே பிரிந்தானாமத்தனையிறே. அவரைத் தொடர்ந்துபோன நெஞ்சம் மறந்தது; முன்னம் போவார்க்கெல்லாம் மறப்பேயோ உள்ளதென்றிருக்கிறாள். அவரங்குத்தைக்குப்பரிவராய் அலைந்த பரியட்ட முந்தாமுமாய்த் திரிகிறாரிறே. "நிசாமதிஷ்ட்டத்பரிதோஸ்ய கேவலாம்" என்று பெருமாள் ஸ்ரீகுஹப்பெருமாள் பரிஸரத்தே கண்வளர்ந்தருளுகிற விடத்திலே, ஜங்கமமான மதின்போலே கையும்வில்லுமாய் இளையபெருமாள் திரிகிற படியைக் கண்டு ஸ்ரீகுஹப்பெருமாள் - இயந்தாதஸு காசய்யா த்வதர்த்தமுபகல்பிதா" என்று உமக்குத் தகுதியாம்படி பெருமாள் திருவடிகளிலே தளிராலே படுக்கை படுத்தேன் கண்வளரீரென்ன, "கதந்தாசரதௌ பூமௌசயானே" என்று அறுபதினாயிரம்

ஸம்வத்ஸரம் மலடு நின்ற பெற்ற பெற்ற பிள்ளை ஸுகுமாரமான வடிவைக்கொண்டு தரைக்கிடை கிடக்கக் கண்ணுறங்குமோ? "சயானேஸஹஸீதயா" இவர் வஸிஷ்ட்ட சிஷ்யராகையாலே இக்கிடை கிடக்கவும் பொறுக்கும். படி நடந்து புறப்பட்டறியாத செல்வப் பெண்பிள்ளைத் தரைக்கிடைகிடப்பதே; "சக்யாநித்ராமயாலப்தும்" என்கண்தன்னில் நித்ரை குடி புகுகிறதில்லை காணும் - யத்ரலக்ஷமண: என்று ஒரு தம்பியன்றோ தொடர்ந்து போந்தானும்; இளையபெருமாளையுங்கூட அசிர்த்து இவரிட்ட வடிவிலேயிட்டு ஸ்ரீகுஹப்பெருமாள் திரியா நிற்க, "அதந்த்ரிபிர் ஜ்ஞாதி பிராத்த கார்முகை:" என்று இவர் தம்மையுங்கூட அசிர்த்துக்கொண்டு இங்குள்ளாரடையக்காத்தபடி.

விளக்கம் - (முன்னஞ் செல்வீர்கள் மறவேல்மினோ) - முன்னே செல்பவர்கள் நான் கூறியவற்றை மறக்காமல் நினைவில் வைத்தபடி செல்லுங்கள். அங்கே சென்ற பின்னர் தைத்திரீய உபநிஷத்தில் - அஹமந்நம் - நான் அவனுக்கு இனியவன் - என்று சொல்லியபடி இருப்பதால், எனது தூதுச் செய்தியை மறக்காதீர்கள். அவன் வரும் வேகத்தைக் கண்டவுடன் அதில் மயங்கி இவளது தூது செய்தியை மறந்து போவார்களோ என்று கேள்வி கேட்டால், அதனால்தானே "தொழுது" என்று கூறுகிறாள்! சரி, இவ்விதம் முன்னே சென்றவர்கள் மட்டும்தான் இவனை மறந்தார்களோ என்றால், அவர்கள் மட்டும் அல்ல, ஸர்வேச்வரனுடன் கூடவே சென்றவர்களும் மறந்தனர்! யார் என்றால் "பிரியேன், பிரியில் தரியேன்" என்று கூறிய உள்ளம் அவனுடன் சென்ற பின்னர் இவனை மறந்தது. இவ்விதம் இவளைப் பிரியமாட்டேன் என்று அவன் கூறினானோ என்றால், ஆம், பெரிய திருமொழியில் உள்ள பாசுரத்தைக் காண்பிக்கிறார். பெரியதிருமொழி (9-3-3) - பேதை நினை - என்றது காண்க. பேதை என்றால் பிரிவதும் கலப்பதும் ஒரே போன்று உள்ளதாக எண்ணுகின்ற ஏதும் அறியாத பருவம். "நினை" - உன்னைப் பிரிவதற்கு நான் சேதநன் அல்லவே - என்று கூறிவிட்டுப் பிரிந்தான். "பிரியேன்" என்று கூறும்போதே அவன் பிரிந்து சென்றது போன்ற நிலை இவளுக்கு ஏற்படுகிறது. எப்படி என்றால், பிரிவது பற்றி அவன் உரைக்கும்போதே, அவன் பிரிந்து விட்டான்; அவனுடன் சென்ற நெஞ்சம் என்னை மறந்தது; இப்படி உள்ளபோது அவனுக்கு முன்பாகச் சென்ற நீங்களா என்னை நினைவில் கொள்ளப்போகிறீர்கள் என்று சந்தேகம் கொள்கிறாள். இவ்விதம் சென்ற அவன் தனக்காகப் பரிவு கொள்பவர்கள் யாரும் இல்லாத காரணத்தினால், கலைந்த தனது துணிகளும் தானுமாக அங்கும்இங்கும் அலைந்தபடி இருப்பானே என்று எண்ணுகிறாள். அங்கு அவனுக்காகப் பரிவு

கொள்பவர்கள் யாரும் இல்லையோ என்பதற்கு இராமாயணத்திலிருந்து பல நிகழ்வுகளைக் காண்பிக்கிறார். இராமன் குகனின் இருப்பிடத்தில் கண்வளர்ந்தபோது அயோத்யாகாண்டம் (87-22) - நிசாமதிஷ்ட்டத்பரிதோஸ்ய கேவலாம் - இரவு முழுவதும் இரமனைச் சுற்றி வந்தபடி லக்ஷ்மணன் காவல் காத்தான் - என்றது காண்க. இப்படியாக நிலையாக நிற்கின்ற மதிள் போன்று கையில் வில்லும் அம்புகாகத் திரிந்த லக்ஷ்மணனிடம் குகன், "இராமாயணம் அயோத்யாகாண்டம் (51-2) - இயந்தாதஸு காசய்யா த்வதர்த்தமுபகல்பிதா - இராமா! உனக்காக இந்தச் சுகமான படுக்கை கொண்டு வரப்பட்டது - என்று உள்ளதற்கு ஏற்ப, உன்னுடைய பாதுகாப்பிற்கு ஒப்பாகும்படி இராமனை நான் தளிக்களால் ஆன படுக்கையில் தான் சயனிக்க வைத்துள்ளேன்; ஆகவே நீ சற்று உறங்குவாயாக", என்றான். இதற்கு லக்ஷ்மணன் விடை அளிக்கிறான்: இராமாயணம் அயோத்யாகாண்டம் (51-9) கதந்தாசரதௌ பூமௌசயானே - தசரதனின் மூத்த புத்திரன் தரையில் உறங்கும்போது - என்று கூறுவதற்கு ஏற்ப, அறுபதினாயிரம் ஆண்டுகள் கழித்து தசரதனின் மலட்டுத் தன்மை நீங்கியது என்று உணர்த்தும்படிப் பிறந்த இராமன், இப்படியாகத் தனது மென்மையான சரீரத்துடன் தரையில் உறங்குவதைக் கண்ட எனது கண்கள் உறக்கம் கொள்ளுமா? மேலும் இவன், தான் மட்டும் இவ்விதம் தரையில் கிடந்து உறங்கவில்லை. (51-9) - சயானேஸஹஸீதயா - எனது பத்தினியான சீதையுடன் - என்றது காண்க. இவன் வசிஷ்டரின் சிஷ்யனாக உள்ளதால் உடலும் மனமும் உறுதி பெற்றவனாக இதனைப் பொறுத்துக் கொள்ளக்கூடும்; ஆனால் தனது வீட்டின் படியைக் கூடத் தாண்டாத இந்த ஜனகனின் செல்லப்பெண்ணாகிய சீதை அல்லவோ தரையில் உறங்குகிறாள்? ஆகவே (51-9) - சக்யாநித்ராமயாலப்தும் - எனது கண்களில் நிச்சயமாக உறக்கம் வராது என்பதை உணர்வாயாக - என்று உரைத்தான். இராமாயணம் அயோத்யாகாண்டம் (87-23) - யத்ரலக்ஷ்மண: - இப்படியாக இராமனைச் சுற்றியபடி லக்ஷ்மணன் காவல் காத்தபோது, நானும் அதே இடத்தில் உயர்ந்த வில் அம்புகளுடன் இருந்தேன் என்று குகன் கூறினான் (அதாவது லக்ஷ்மணனையும் சந்தேகித்து குகன் அங்கு நின்றான் என்றார்). இப்படிப்பட்ட குகனால் "இவன் இராமனைச் சரியானபடிக் காப்பாற்றுவானோ" என்று இராமன் மீது கொண்ட பரிவின் காரணமாகச் சந்தேகப்பட்ட லக்ஷ்மணன் அல்லவோ இராமன் பின்னே சென்றான்! இப்படியாக குகன் உரைக்கும்போது, அயோத்யாகாண்டம் (87-23) - அதந்த்ரிபிர் ஜ்ஞாதி பிராத்த கார்முகை: - தன்னுடைய உறவினர்களுடன் கூடியிருந்த தேவேந்த்ரன் போன்ற இராமனை

நான் பாதுகாத்தபடி இங்கே தங்கினேன் - என்றான். இப்படியாக நாயகியானவள் குகன் எவ்விதம் பரிவு காண்பித்தானோ அதே போன்று தனக்குப் பரிவு உள்ளதை உணர்த்துகிறாள்.

வ்யாக்யானம் - (கண்ணனித்யாதி) நெஞ்சு க்ருஷ்ணன் மாயையையநுஸந்தித்த வழியாலே பரமபதத்தேறப் போயிற்று. (என்னெஞ்சினார்) பண்டுபோலன்றியிலே அவனாலே கொண்டாடப்பட்டவாறே சொல்லுகிறாள். அவர்தானித்தலையையழிக்க நினைத்தாராகையாலே ப்ரதாந பரிகரமான நெஞ்சைப் படையறுத்துக் கொள்கைக்காகக் கொண்டாடா நிற்குமிறே. (கண்டால்) காண்கைதானரிதாயிருந்தபடி. அவரைக் காணலாம், இவரைக் காணவரிதிறே. கண்டால் நாவினும் பல்லினும் நீரின்றியேயிருந்தது. “என் செய்கிறாள்” என்று தாமாக வினவுமவரன்றிறே. (என்னைச்சொல்லி) “இன்னானையறிகையில்லையோ” என்று சொல்லி. “அப்ரமேயம் ஹிதத்தேஜ:” என்னுமவள் கிடரிப்படி சொல்லுகிறார். (அவரிடை) அன்றுபாடோடிக்கிடந்த கிடையறீந்திரே? (நீர்) “இப்போது கொண்டுவருகிறேன்” என்று கண்ணுங்கண்ண நீருமாய்ப் போகும்படி யறிவீரே. (இன்னஞ் செல்லீரோ) தூது போந்த உமக்கு தூதுவந்த பின்பும் போகீரோ? “ந காலஸ் தத்ரவைப்ரபு:” என்றிருந்தீரோ? அவ்விடங் காலக்ருத பரிணாமமுள்ள தேசமென்று அறிந்திலீரோ? பகலுமிரவுமாயிருக்குங்காணுமங்கு; அது தன்னிலும் ஒரு பகலாயிரமுழியா யன்றோ செல்லுகிறது. (இதுவோ தகவு) ப்ரணயித்வமில்லையாகிலு மாந்ருசம்ஸ்யம் வேணுமே? ”ஆந்ருசம்ஸ்யம் பரோதர்ம ஸ்த்வத்த ஏவமயாச்சரித:”. (இசைமின்களே) மனிச்சடித்துச் சொல்லாதே போராதே சொல்லியவன் ஸ்வரூபத்தை யழித்தே போருங்கோளென்கிறாள். அழிக்கையாவது - ஓராண்பிள்ளையாய்ச் சொல்லுகிறதல்ல; ஒரு பெண்டாட்டியாய்ச் சொல்லுகிறதல்ல; உன்னை எத்தைச் சொல்லுவதென்கையிறே மநஸ்ஸுக்கானபோது; அவனுக்கானபோது சொல்லுகைதானே மிகை.

விளக்கம் - (கண்ணனித்யாதி) - என்னுடைய நெஞ்சமானது க்ருஷ்ணனின் வியக்க வைக்கின்ற திருக்கல்யாண குணங்களை எண்ணியபடியே பரமபதம் சென்றுவிட்டது, (என்னெஞ்சினார்) - அவனால் தனது நெஞ்சம் கொண்டாடப்பட்டதை உரைக்கிறாள். அதாவது அவன் இவளை முற்றிலுமாக பிரிவாற்றாமையில் வாட்ட எண்ணியவனாக, இவளது நெஞ்சத்தைத் தன்

வசமாக்கிக் கொண்டான்; (கண்டால்) - க்ருஷ்ணனைப் பின்தொடர்ந்த தனது நெஞ்சத்தைக் காண்பதே அரிது என்கிறார். சாந்தோக்ய உபநிஷத் - ஸதா பச்யந்தி - எப்போதும் நித்யஸூரிகளால் காணப்படுபவன் - என்பதற்கு ஏற்ப பரமபதநாதனைக் காணஇயலும்; ஆனால் அவனுடன் சென்ற எனது நெஞ்சத்தைக் காண்பது மிகவும் அரிதாகும். அப்படியே காண நேர்ந்தாலும் தன்னுடைய நாக்கிலும் பற்களிலும் ஈரம் தொனிக்க, “அவள் என்ன செய்கிறாள், எப்படி உள்ளாள்”, என்று எனது நெஞ்சம் உங்களிடல் என்னைப் பற்றிக் கேட்காது. (என்னைச்சொல்லி) - நீங்கள் இப்படியாக உள்ள எனது நெஞ்சத்திடம் சென்று, “அவள் இப்படி உள்ளாள், அவளை நீ அறிவாயோ”, என்று கேட்பீர்களாக. இராமாயணம் ஆரண்யகாண்டம் (37-18) - அப்ரமேயம் ஹிதத்தேஜ: - ஆற்றல் மிகுந்த யாருடைய தர்மபத்தினியோ - என்று கூறும்படியாக உள்ள சீதாப்பிராட்டி அல்லவோ இப்படி உரைக்கிறாள். (அவரிடை) - அந்த நெஞ்சத்திடம். (நீர்) - “இப்போதே உன்னிடம் கொண்டுவருகிறேன்” என்று கண்ணீரும், எதிர்பார்த்த கண்களின் பார்வையுமாகப் போகும்படியாக அறிந்தீர்கள் அல்லவோ. (இன்னஞ் செல்லீரோ) - தூதாகச் சென்ற உங்களது காலதாமதம் கண்டு உங்களுக்கு ஒரு தூது விடும்படியாகச் செய்த பின்னரும் நீங்கல் செல்லவில்லையே. மஹாபாரதம் சாந்திபர்வம் மோக்ஷதர்மம் (25-9) - ந காலஸ் தத்ரவைப்ரபு: - அங்கு காலம் எஜமானனாக இல்லை - என்று எண்ணி தாமதம் செய்தீர்களா? அங்கும் கால பரிமாணங்கள் உண்டு; இரவுபகல் உண்டு. அங்கு ஒரு பகல் என்பது ஆயிரம் ஊழியாக அல்லவோ செல்கிறது! (இதுவோ தகவு) - சரி, என்னிடம் மிகுந்த ஈடுபாடு உங்களுக்கு இருக்கவேண்டாம், ஆனாலும் பகைவன் துன்பப்பட்டால் கூட அருள்கின்ற மனம் வேண்டாமோ? இராமாயணம் ஸுந்தரகாண்டம் (38- 41) - ஆந்ருசம்ஸ்யம் பரோதர்ம ஸ்த்வத்த ஏவமயாச்ரித: - மற்றவர்களின் துன்பத்தை அலட்சியம் செய்யாமல் உள்ளதே தர்மம் - என்றது காண்க. (இசைமின்களே) - மனதை ஆணாக எண்ணுவதா, பெண்ணாக எண்ணுவதா என்று குழம்பி நிற்கிறாள்.

ஸ்வாமி நம்மாழ்வார் திருவடிகளே சரணம்
ஸ்வாமி பெரியவாச்சான்பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்
ஸ்வாமி நம்பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்

...தொடரும்